

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.803 van 23 mei 2016
in de zaak A. 217.043/IX-8714**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen
en bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdend te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7

tegen:

1. het FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE VEILIGHEID
VAN DE VOEDSELKETEN
2. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Landbouw
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacubowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 september 2015, strekt tot de
nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel
besluit van 16 juli 2015 waarbij XXXX met ingang van 1 november 2014 de
tuchtstraf van de terugzetting van klasse A2 naar klasse A1 in de buitendiensten van
het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De tweede verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft een verzoek met toepassing van artikel 36, § 1, derde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, ingediend.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 april 2016.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Anthony Poppe, die tevens *loco* advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft wat het beroep tot nietigverklaring betreft advies gegeven en wat de vordering tot schorsing betreft een andersluidend advies.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij koninklijk besluit van 24 maart 1997 wordt verzoekster met ingang van 1 april 1997 bij het Instituut voor Veterinaire Keuring benoemd in de graad van inspecteur-keurder.

3.2. Na de oprichting van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen (hierna: FAVV) bij de wet van 4 februari 2000 ‘houdende oprichting van het federaal Agentschap voor de Veiligheid van de voedselketen’ is verzoekster met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 ‘houdende de overdracht van de personeelsleden van het Instituut voor Veterinaire Keuring naar de voorlopige cel van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en houdende wijziging van het koninklijk besluit van 19 juli 2001 houdende diverse bepalingen betreffende de inwerkingstelling van de federale overheidsdiensten en de programmatorische federale overheidsdiensten’ overgeheveld naar de voorlopige cel van het FAVV.

Overeenkomstig artikel 6 van het koninklijk besluit van 24 september 2002 ‘tot oprichting van een voorlopige cel bij het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen’ is verzoekster als naar de voorlopige cel overgedragen statutair personeelslid opgenomen in de nominatieve personeelsinventaris en in het FAVV geïntegreerd.

3.3. Met een e-mail van 5 april 2013 wordt bij de Orde van Dierenartsen een klacht ingediend tegen verzoekster wegens het cumuleren van het uitbaten van een diergeneeskundige praktijk op zelfstandige basis en het uitvoeren van taken van inspecteur bij het FAVV.

3.4. Naar aanleiding van deze klacht wordt door het FAVV een onderzoek gevoerd naar een eventuele cumul van activiteiten door verzoekster. In dat kader wordt op 9 september 2013 door twee onderzoekers van het directoraat-generaal Controle een bezoek gebracht aan de praktijk van verzoekster en worden vaststellingen gedaan inzake de uitoefening door verzoekster van een diergeneeskundige praktijk. Voorts worden er ook inlichtingen ingewonnen bij de gemeente waar verzoeksters praktijk gevestigd is en bij de stad waar verzoekster een functie uitoefent inzake hygiëne- en milieuaangelegenheden.

3.5. Op 26 september 2013 heeft een onderhoud plaats met verzoekster. Tijdens dit onderhoud wordt verzoekster onder meer gewezen op het koninklijk besluit van 8 maart 2004 ‘tot bepaling van de bijzondere aanwervingsvoorwaarden van het statutaire en het contractuele personeel van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en tot regeling van de dienst met het oog op het voorkomen van belangenconflicten’. Verzoekster wordt gevraagd om overeenkomstig artikel 3, § 5, van dit koninklijk besluit ofwel een aanvraag voor een verlof zonder wedde in te dienen voor de duur van één jaar, en dit met onmiddellijke ingang, ofwel binnen een termijn van drie maanden, en dus vóór 26 december 2013, een einde te stellen aan de vastgestelde onverenigbaarheid.

3.6. Op 30 september 2013 dient verzoekster bij de gedelegeerd bestuurder van het FAVV haar aanvraag in voor een verlof zonder wedde voor de duur van één jaar met ingang op 1 oktober 2013. Dit verlof zonder wedde wordt haar bij besluit van 1 oktober 2013 toegekend.

3.7. Met een aangetekend schrijven van 27 september 2013 wordt verzoekster uitgenodigd voor een verhoor in het kader van een tuchtprocedure. In deze brief wordt verzoekster ervan in kennis gesteld dat haar de volgende feiten ten laste worden gelegd:

- “• dat u een bezoldigde activiteit heeft uitgeoefend voor de stad [...] zonder hiervoor een cumulatiemachtiging te hebben verkregen, en dit tot 3 mei 2010;

- dat u, in het kader van uw betreffende aanvraag tot cumulatiemachtiging, heeft nagelaten alle elementen aan de overheid te bezorgen om deze in staat te stellen met volledige kennis van zaken een uitspraak te kunnen doen;
- dat u deze activiteit gedeeltelijk tijdens de diensturen heeft beoefend;
- dat u de diergeneeskunde uitoefent, terwijl dit onverenigbaar is met een functie van niveau A binnen het FAVV; dat dit een onverenigbaarheid is waarvoor geen afwijking kan worden toegestaan;
- dat u heeft nagelaten om deze situatie aan te geven;
- dat u de reglementering inzake onverenigbaarheden niet respecteert terwijl u zich hiervoor geëngageerd heeft;
- dat u inkomsten uit uw dierenartspraktijk heeft verworven zonder dat u hiervoor een aanvraag tot cumulatiemachtiging heeft ingediend.”

3.8. Op 23 oktober 2013 vindt het verhoor met verzoeksters hiërarchische meerdere effectief plaats. Tijdens dit verhoor wordt zij onder meer ondervraagd over de door haar uitgeoefende activiteiten in haar dierenartsenpraktijk. Bij het einde van het verhoor stelt verzoekster dat zij zich geïsoleerd voelt en dat zij niet op dezelfde manier behandeld wordt als andere collega's.

3.9. Op 8 november 2013 wordt aan verzoekster het door haar hiërarchische meerdere uitgebrachte voorlopig voorstel van tuchtsanctie, meer bepaald het ontslag van ambtswege, betekend. Dit voorstel luidt als volgt:

“In het kader van een tuchtprocedure, overeenkomstig artikel 78 § 2 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het Statuut van het Rijkspersoneel en waarin u betrokken partij bent werden u volgende feiten ten laste gesteld:

- dat u een bezoldigde activiteit heeft uitgeoefend voor de stad [...] zonder hiervoor een cumulatiemachtiging te hebben verkregen, en dit tot 3 mei 2010;
- dat u, in het kader van uw betreffende aanvraag tot cumulatiemachtiging, heeft nagelaten alle elementen aan de overheid te bezorgen om deze in staat te stellen met volledige kennis van zaken een uitspraak te kunnen doen;
- dat u deze activiteit gedeeltelijk tijdens de diensturen heeft beoefend;
- dat u de diergeneeskunde uitoefent, terwijl dit onverenigbaar is met een functie van niveau A binnen het FAVV; dat dit een onverenigbaarheid is waarvoor geen afwijking kan worden toegestaan;
- dat u heeft nagelaten om deze situatie aan te geven;
- dat u de reglementering inzake onverenigbaarheden niet respecteert terwijl u zich hiervoor geëngageerd heeft;
- dat u inkomsten uit uw dierenartspraktijk heeft verworven zonder dat u hiervoor een aanvraag tot cumulatiemachtiging heeft ingediend.

Na u gehoord te hebben en dit op 23 oktober 2013 worden volgende feiten weerhouden:

1. Het feit dat u voor de aanvraag van cumulmachtiging voor de functie bij de Stad [...] niet alle elementen hebt aangegeven die een meer accurate beoordeling hadden mogelijk gemaakt. Dit is een overtreding van artikel 12 § 2 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het Statuut van het Rijkspersoneel dat zegt: ‘De vraag tot cumulatie wordt door de ambtenaar ingediend bij zijn hiërarchische meerdere. Zij dient verplicht te omvatten: 1° de zo nauwkeurig mogelijke aanwijzing van de beoogde activiteit’;
2. Het feit dat, noch voor uw diergeneeskundige activiteiten in [...], noch voor deze in uw dierenartspraktijk en beide gaan we als één feit beschouwen, een aanvraag hebt gedaan van cumulmachtiging. Dit is een overtreding van artikel 12 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het Statuut van het Rijkspersoneel.
3. Het feit dat u tot op heden geen aangifte gedaan te hebben in het kader van mogelijke belangenconflicten voor het feit dat u de diergeneeskunde uitoefent en dit sinds 1982. Dit is, sinds de inwerkingtreding ervan, een overtreding van het KB van 8 maart 2004 tot bepaling van de bijzondere aanwervingsvoorwaarden van het statutaire en contractuele personeel van het Federale Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en tot regeling van de dienst met het oog op het voorkomen van belangenconflicten dat zegt in artikel 2: ‘Elk personeelslid is ertoe gehouden om spontaan en onmiddellijk om het even welke gebeurtenis, belang, omstandigheid of situatie, aan zijn hiërarchische meerdere aan te geven, waardoor, gelet op zijn functies, zijn professionele onafhankelijkheid en objectiviteit in gevaar zouden kunnen worden gebracht en een belangenconflict zou kunnen ontstaan.’
4. Het feit dat u de diergeneeskunde uitoefent en dit sinds 1982 tot op heden. Dit is, sinds de inwerkingtreding ervan, een overtreding van het KB van 8 maart 2004 tot bepaling van de bijzondere aanwervingsvoorwaarden van het statutaire en contractuele personeel van het Federale Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en tot regeling van de dienst met het oog op het voorkomen van belangenconflicten dat zegt in artikel 4: ‘Is onverenigbaar met een functie van niveau 1 (lees A) of met een functie van controleur: 1° de uitoefening door het personeelslid, ...:
 - ...
 - ...
 - ...
 - Van de diergeneeskunde.’
5. Hoger vermelde feiten worden nog verzaamd gezien artikel 7 §1 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het Statuut van het Rijkspersoneel dat zegt: ‘De rijksambtenaar oefent zijn ambt op loyale, zorgvuldige en integere wijze uit onder het gezag van zijn hiërarchische meerderen. Daartoe dient hij: 1° de van kracht zijnde wetten en reglementen na te leven, alsmede de richtlijnen die hem gegeven worden in het kader van die wetten en reglementen; ...’
6. Daarenboven weerhouden we nog de verzwarende feiten dat u zich wel

degelijk bewust was van de absolute onverenigbaarheid, namelijk deze van een functie van niveau 1 (lees A) met de uitoefening van de diergeneeskunde, gezien de wijziging in uw functiebeschrijving bij de Stad [...] op 30 december 2008, welke U zelf via aangetekend schrijven van 2 februari 2009 hebt betwist, namelijk u heeft daarbij onder andere het steriliseren van katten geweigerd (zie verweerschrift pagina 3 en 4, II B)

7. U geeft zelf aan in uw verweerschrift onder III pagina 14 dat u als functionele chef leiding geeft aan een 5 tal controleurs. Dit maakt dat u een voorbeeldrol heeft inzake deontologie. Het nalaten van het aanvragen van een cumulmachtiging voor de diergeneeskundige activiteiten en het nalaten van de aangifte van een onverenigbaarheid, zeker gezien het een absolute onverenigbaarheid is, zijn in tegenstrijd met een correct deontologisch handelen. Het feit dat u, functionele chef zijnde, op deze manier handelt, is dus een verzwarende element in dit dossier.
8. Gezien u in uw aanvraag tot cumulmachtiging zelf duidelijk aangeeft, gezien in uw cumulmachtiging ook duidelijk staat aangegeven, gezien u in het verhoor op 23/10/2013 opnieuw zelf duidelijk aangeeft, dat de prestaties buiten de diensturen plaatsvinden en dat we bij nazicht van 7 prestaties uitgevoerd voor de Stad [...] vaststellen dat deze prestaties op datum van 6 maart 2009 en 10 juni 2009 werden geleverd tijdens actieve werktijd voor het FAVV. Dit is in strijd met de afspraak en weerhouden we als een verzwarend element.

Gelet op voornoemde feiten en verzwarende elementen, is het vertrouwen dermate geschonden dat dit een verdere samenwerking onmogelijk maakt.”

3.10. Met een aangetekend schrijven van 14 november 2013 wordt verzoekster door de voorzitter van het directiecomité van het FAVV uitgenodigd voor een verhoor. In deze brief wordt verzoekster in kennis gesteld van de haar ten laste gelegde en door haar hiërarchische meerdere in aanmerking genomen feiten.

3.11. Op 9 december 2013 wordt verzoekster verhoord door het directiecomité. Naar aanleiding van dit verhoor wordt voor verzoekster door haar raadslieden een schriftelijk verweerschrift neergelegd. Tijdens het verhoor wordt door de voorzitter van het directiecomité het volgende benadrukt:

“- m.b.t. de huidige samenstelling van het directiecomité: het directiecomité is geldig samengesteld. [...] zetelt niet ingevolge toepassing van art. 79, § 2 van het vermelde KB van 2 oktober 2013. Hij ziet geen serieuze redenen om de heren [...] evenals de Franstalige leden van het directiecomité te wraken;

- m.b.t. het arbeidsreglement (AR): het AR staat op het intranet. XXXX heeft de kans gehad om het te consulteren en ze heeft het zonder twijfel i.v.m. de ISO 17020 procedure verkregen (=tekenen voor ontvangst en het respecteren

van de nota betreffende de onverenigbaarheden – zie personeelsfiche van mevr. XXXX);

- m.b.t. de vraag tot het horen van [...] (indiener van de klacht): de beoordeling van dit tuchtdossier zal gebeuren op grond van de ten laste gelegde feiten en niet op basis van de vermelde klacht. Dit heeft geen toegevoegde waarde gezien enkel de bewezen feiten zullen worden in rekening genomen;
- m.b.t. het instellen van tuchtprocedure: elke tuchtprocedure wordt individueel behandeld. Dit is niet de enige tuchtprocedure die momenteel hangende is.”

Er wordt beslist om de beraadslaging en het formuleren van een definitief voorstel te verdagen tot 13 december 2013, teneinde de leden de mogelijkheid te geven het neergelegde verweerschrift door te nemen.

3.12. Op 13 december 2013 wordt de behandeling van het tuchtdossier van verzoekster vervolgd door het directiecomité. Na het verweerschrift inhoudelijk te hebben overlopen, alsook de acht tuchtfeiten, de strafmaat, de procedure en de kwalificatie van de ten laste gelegde feiten, wordt er overgegaan tot een eerste stemming over de vraag of voor de vermelde feiten een tuchtstraf is aangewezen. Met unanimité van stemmen wordt geoordeeld dat een tuchtstraf aangewezen is voor de vermelde feiten. Een tweede stemming over de bepaling van de strafmaat levert drie ja-stemmen voor een ontslag van ambtswege op en zes neen-stemmen. Met meerderheid van stemmen formuleert het directiecomité het definitief voorstel van tuchtstraf, namelijk de ‘terugzetting’. Het directiecomité argumenteert en motiveert dit definitief voorstel van tuchtstraf als volgt:

“• Gelet op het feit dat de feiten bewezen zijn, beschouwd worden als tuchtrechtelijke fouten en niet verjaard zijn, zijn de leden van het directiecomité de mening toegedaan dat feiten ernstig genoeg zijn om vermelde tuchtstraf te rechtvaardigen;

• Overwegende dat betrokkene in het kader van haar aanvraag tot cumulatiemachtiging voor haar activiteiten in het kader van de stad [...] niet alle elementen heeft meegedeeld om het Agentschap in staat te stellen met volledige kennis van zaken een uitspraak te doen in deze; dat het directiecomité van oordeel is dat het omvangrijk dossier voldoende gegevens omvat om een duidelijk inzicht te verwerven omtrent de feiten die haar ten laste worden gelegd. Dat dit feit moet weerhouden worden;

• Overwegende dat betrokkene gedeeltelijk activiteiten tijdens een werkdag voor het FAVV heeft uitgeoefend; dat het directiecomité de mening is toegedaan dat door de gevoerde administratieve enquête het bewijs is geleverd

dat bepaalde activiteiten voor de stad [...] zijn uitgevoerd tijdens een werkdag voor het FAVV. Dat dit feit moet worden weerhouden;

- Overwegende dat betrokkene de diergeneeskunde uitoefent:
 - dat dit feit niet wordt betwist door de tegenpartij;
 - dat de administratieve enquête heeft aangetoond dat mevr. XXXX de diergeneeskunde beoefent in haar dierenartspraktijk in [...];
 - terwijl dit onverenigbaar is met een functie van niveau A waarvoor geen afwijking kan worden toegestaan; dat het hier gaat om een schending van art. 4 van het voormelde KB van 8 maart 2004; dat het KB van 8 maart 2004 net werd ingesteld om de onpartijdigheid en de objectiviteit van de agenten van het FAVV te verzekeren en te versterken;
 - en heeft nagelaten om deze situatie (uitoefening van de diergeneeskunde) te melden ondanks het feit dat ze reeds gedurende jaren een diergeneeskundige praktijk heeft in [...] voor katten en honden, kleine huisdieren; dat het hier gaat om een situatie die ze zonder twijfel had moeten aangeven; gezien het totaal verbod op de uitoefening van de diergeneeskunde op haar van toepassing is; dat dit feit weerhouden wordt;
 - en de reglementering inzake onverenigbaarheden niet respecteert terwijl ze zich daarvoor geëngageerd heeft; dat zij nochtans ter gelegenheid van haar cumulatieaanvraag voor de activiteiten uitgevoerd voor de stad [...] en bij de ondertekening van de persoonlijke fiche formeel verklaarde de bepalingen van het KB van 8 maart 2004 te respecteren; dat de leden van het directiecomité menen dat betrokkene perfect op de hoogte is van deze verplichting gezien het FAVV op verschillende tijdstippen gecommuniceerd heeft (zie hierboven); dat het FAVV enorm belang hecht aan de onpartijdigheid, de objectiviteit en het zelfstandig optreden van haar medewerkers; dat dit feit wordt weerhouden;
 - en geen aanvraag tot cumulatiemachtiging heeft ingediend voor haar inkomsten uit haar dierenartspraktijk waardoor zodoende artikel 12 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel overtreden wordt; dat dit feit weerhouden wordt.
- Overwegende dat een dergelijke houding tevens een nefaste impact kan hebben op het imago van het FAVV;
 - Overwegende dat het directiecomité van oordeel is dat een lichtere strafmaat is aangewezen voor de weerhouden ten laste gelegde feiten gezien mevr. XXXX een onbesproken staat van dienst heeft.
Het directiecomité van oordeel is dat een tuchtstraf in casu de ‘terugzetting’ aangewezen is.”

3.13. Met een aangetekend schrijven van 23 december 2013 wordt dat definitief voorstel van het directiecomité aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster wordt gewezen op de beroepsmogelijkheid hiertegen bij de raad van

beroep. Zij wordt ook verzocht dit definitief voorstel gedateerd en ondertekend terug te sturen aan het secretariaat van het directiecomité.

3.14. Op 30 december 2013 wordt door verzoekster beroep ingesteld bij de raad van beroep tegen het definitief voorstel van het directiecomité.

3.15. Op 4 april 2014 brengt de raad van beroep met unanimité van stemmen een voor verzoekster gunstig advies uit en handhaaft hij het definitief voorstel van het directiecomité niet. De raad van beroep adviseert daarentegen de tuchtschorsing van drie maanden op te leggen voor de volgende tenlasteleggingen:

- het uitoefenen van diergeneeskundige activiteiten en van een privé-dierenartspraktijk zonder dat hiervoor een aanvraag werd ingediend;
- het nalaten om de uitoefening van de diergeneeskunde aan te geven in het kader van mogelijke belangenconflicten;
- het uitoefenen van de diergeneeskunde, terwijl dit onverenigbaar is met een functie van niveau A binnen het FAVV;
- de voorgaande feiten maken een inbreuk uit op artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 'houdende het statuut van het rijkspersoneel' (loyauteitsplicht);
- verzoekster was zich bewust van de absolute onverenigbaarheid;
- de hoedanigheid van functionele chef als verzwarend element.

Het advies van de raad van beroep wordt gemotiveerd als volgt:

“De raad van beroep acht de feiten met betrekking tot haar aanvraag tot cumulatiemachtiging voor haar activiteiten in het kader van de stad [...] als onvoldoende bewezen en is eveneens van oordeel dat de 2 mails die verstuurd werden tijdens haar werkuren voor het Agentschap bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als ‘prestaties’, die door het Directiecomité verboden werden bij de cumulmachtiging. Minstens zijn deze 2 mails onvoldoende zwaarwichtig en te marginaal om als tuchtrechtelijk feit te kunnen worden weerhouden.

De raad van beroep acht het feit dat verzoekster de diergeneeskunde beoefent als voldoende bewezen. De raad van beroep tilt er zwaar aan dat verzoekster gehandeld heeft in strijd met het KB van 8 maart 2004 dat voorziet in de absolute onverenigbaarheid tussen het voeren van een privé-dierenartspraktijk met haar functie van niveau A binnen het FAVV (art. 4). Aldus brengt verzoekster de partijdigheid en de objectiviteit van de

agenten van het FAVV in opspraak. Verzoekster heeft gedurende jaren nagelaten om deze situatie van uitoefening van de diergeneeskunde mede te delen en ondertussen de inkomsten die zij realiseerde uit haar privé-dierenartspraktijk naast haar wedde die zij ontving voor haar werk binnen het FAVV verder opstreek. Verzoekster was nochtans formeel op de hoogte van de reglementering inzake de absolute onverenigbaarheid en het vermijden van belangenconflicten op de hoogte, doch koos er blijkbaar voor om in weerwil van deze reglementering haar privé-dierenartspraktijk verder te voeren. Het FAVV dient te worden gevolgd waar zij stelt dat zij het belang aan de onpartijdigheid, objectiviteit en het zelfstandig optreden van haar medewerkers hoog in het vaandel draagt, en de maatschappij dit ten andere ook van haar verwacht, anders zou het FAVV geen enkele bestaansreden meer hebben.

Dergelijke houding heeft ontegenzeggelijk een impact op het imago van het FAVV.

De vertegenwoordigers van het agentschap stellen ter zitting dat de samenwerking tussen het agentschap en mevrouw XXXX volstrekt onmogelijk is geworden. De raad van beroep stelt vast dat dit niet aan de orde is gezien het definitieve voorstel van het Directiecomité de verdere samenwerking tussen het FAVV en mevrouw XXXX impliceert gezien de voorgestelde tuchtmaatregel tot terugzetting.

De raad van beroep is van oordeel dat de verzoekster wegens de haar ten laste gelegde feiten, die door de raad van beroep als bewezen worden verklaard, weliswaar een tuchtrechtelijke sanctie dient te worden opgelegd maar de door het Directiecomité definitief voorgestelde tuchtstraf van terugzetting van de verzoekster niet passend is.

De raad van beroep houdt rekening met het feit dat verzoekster een onberispelijke staat van dienst heeft.

Verder houdt de raad van beroep ermee rekening dat verzoekster ter zitting van 4 april 2014 verklaarde dat zij verder wenst te werken voor het FAVV en dat ze dan ook haar privé-dierenartspraktijk onmiddellijk zal stopzetten en zij inziet dat zij dient te kiezen tussen ofwel haar werk binnen het FAVV of haar privé-dierenartspraktijk, doch dat de cumul tussen beide absoluut onverenigbaar is.

Ook houdt de raad van beroep ermee rekening dat verzoekster al geruime tijd ‘verlof zonder wedde’ heeft genomen in het kader van huidige tuchtprocedure.

Verder stelt de raad van beroep vast dat de tuchtstraf zoals deze definitief voorgesteld werd door het Directiecomité tot gevolg zou hebben dat verzoekster daardoor van niveau A23 zou worden teruggezet tot het niveau A12, hetgeen niet alleen een belangrijk inkomstenverlies voor haar zou teweeg brengen maar ook dat haar, gelet op haar leeftijd, elke mogelijkheid om nog op te klimmen tot het niveau A23 haar ontnomen zou worden.

De raad van beroep is van oordeel dat de tuchtschorsing van 3 maanden, weze de maximale duur, een voldoende signaal is en een passende tuchtstraf voor mevrouw XXXX.”

3.16. Op 17 juni 2014 neemt de minister van Landbouw de volgende beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster:

“In toepassing van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, stel ik u middels dit schrijven officieel in kennis van mijn beslissing naar aanleiding van de tegen u ingestelde tuchtprocedure.

Gelet op de stukken van het dossier en het advies van de Raad van Beroep voor het geheel van instellingen van openbaar nut d.d. 4 april 2014, deel ik u mee dat ik het definitieve voorstel van het directiecomité van het FAVV d.d. 23 december 2013 tot terugzetting handhaaf en het advies van de Raad van Beroep niet volg.

Bijgevolg zal u met ingang vanaf 1 juli 2014 worden teruggezet naar de rang A15 (artikel 77 §5 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937).

Teneinde het definitieve voorstel van het directiecomité van het FAVV d.d. 23 december 2013 tot terugzetting te handhaven en bijgevolg het advies van de Raad van Beroep niet te volgen, zijn volgende elementen in aanmerking genomen:

- de feiten met betrekking tot de uitoefening van een dierenartspraktijk zijn bewezen en vormen een inbreuk op artikel 4 van het koninklijk besluit van 8 maart 2004 tot bepaling van de bijzondere aanwervingsvoorwaarden van het statutaire en het contractuele personeel van het FAVV en tot regeling van de dienst met het oog op het voorkomen van belangenconflicten dat voorziet in een absolute onverenigbaarheid tussen het voeren van een dierenartspraktijk met uw functie van een niveau A binnen het FAVV. Aldus brengt u de partijdigheid en de objectiviteit van de agenten van het FAVV in opspraak;
- gelet op het feit dat de ten laste gelegde feiten ontegensprekelijk een negatieve impact hebben op het imago van het FAVV;
- gelet op het feit dat u gedurende jaren nagelaten heeft om uw situatie (uitoefening dierenartspraktijk) aan te geven zodat (*quod non*) er ook geen eventuele interne maatregelen konden worden genomen en het FAVV gedurende deze jaren risico's heeft gelopen;
- gelet op het feit dat u bovendien voor de gegeneerde inkomsten betreffende de dierenartspraktijk geen cumulatieaanvraag heeft ingediend, zoals reglementair opgelegd;
- gelet op het feit dat u formeel op de hoogte was van de reglementering inzake de onverenigbaarheid en cumuls en dat u in weerwil met deze reglementering niettemin toch jaren uw dierenartspraktijk verder heeft gezet en hieromtrent zelfs actief publiciteit heeft gevoerd;
- gelet op het feit dat u zich niet aan bovenvermeld koninklijk besluit van 8 maart 2004 heeft gehouden is eveneens een inbreuk op artikel 7 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937; zijnde een inbreuk op de loyaliteitsplicht waar zeker binnen een controlerende instantie zoals het FAVV de nodige waarde aan dient te worden gehecht;
- gelet op het feit dat uw hoedanigheid als functionele chef een verzwarend element is daar u een voorbeeldrol te vervullen heeft: van een functionele

chef mag immers verwacht worden dat zij de regelgeving en richtlijnen van toepassing op een federaal ambtenaar kent en toepast;

- gelet op het feit dat het cruciaal is dat het FAVV zijn onpartijdigheid kan waarborgen en bijgevolg het belang aan de onpartijdigheid, de objectiviteit en het zelfstandig optreden van haar medewerkers hoog in het vaandel draagt en de maatschappij dit ook van haar verwacht;
- gelet op het feit dat u uw dierenartspraktijk meteen zou stopzetten doet niets af aan het feit dat u zich reeds publiekelijk gedurende jaren heeft bekend gemaakt als lokale dierenarts terwijl u tegelijk als inspecteur voor het FAVV werkt, hetgeen een verdere negatieve impact op het imago van het FAVV zal hebben met de bijhorende risico's als gevolg;
- gelet op het feit dat uw wel degelijk mails in het kader van uw werkzaamheden voor de stad [...] heeft verstuurd tijdens uw werkuren bij het FAVV; hetgeen aantoont dat u de voorwaarden in de cumulatiemachtiging niet heeft geëerbiedigd;
- gelet op het feit dat de door het directiecomité van het FAVV voorgestelde tuchtstraf reeds een lichtere strafmaat is dan dewelke werd geformuleerd door uw hiërarchische meerdere, zijnde het ontslag van ambtswege.

De uitwissing van de vermelding van de tuchtstraf geschiedt van ambtswege na drie jaar vanaf de betekening van onderhavig schrijven. Pas na deze uitwissing kan u opnieuw deelnemen aan een examen of bevorderingsprocedure.

Tot slot dien ik u mee te delen dat deze tuchtstraf op uw individuele evaluatiefiche zal worden opgetekend en in uw persoonlijk dossier zal worden bijgevoegd.”

3.17. Door verzoekster wordt op 11 juli 2014 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State, gekend onder rolnummer A. 213.065/IX-8431, tegen de voornoemde ministeriële beslissing van 17 juni 2014.

3.18. Op 6 augustus 2014 wordt de voornoemde beslissing van 17 juni 2014 door de minister van Landbouw ingetrokken. Deze intrekkingbeslissing luidt als volgt:

“Ik kom terug op mijn beslissing van 17 juni j.l. waartegen door U een beroep tot nietigverklaring en schorsing van tenuitvoerlegging werd ingediend bij de Raad van State met een verzoekschrift van 11 juli 2014.

In artikel 6, §7, van de wet van 4 februari 2000 houdende oprichting van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen wordt bepaald dat de Koning het administratief statuut van het personeel vastlegt.

In artikel 2, §1, van het Koninklijk besluit van 3 februari 2003 tot vaststelling van het administratief en geldelijk statuut van het personeel van het

Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen wordt het K.B. van 8 januari 1973 tot vaststelling van het statuut van het personeel van sommige instellingen van openbaar nut van toepassing verklaard op het statuut van het personeel van het FAVV.

Artikel 3, §1, van dat K.B. maakt het Koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel van toepassing op de ambtenaren van het FAVV.

Artikel 78 van het K.B. van 2 oktober 1937 luidt als volgt: ‘Art. 78. - §1. - De tuchtstraf wordt uitgesproken door de tot benoeming bevoegde overheid wat de ambtenaren van de niveaus B, C en D betreft.

Wat de ambtenaren van niveau A aangaat, wordt zij uitgesproken door de minister, behalve de terugzetting, het ontslag van ambtswege en de afzetting die door Ons worden opgelegd.’

Verder bepaalt artikel 94 van hetzelfde K.B. het volgende: ‘Art. 94. - Is het advies van de raad van beroep gunstig, dan wordt de beslissing altijd door de minister genomen of definitief voorgesteld.’

Uit de voormelde bepalingen vloeit voort dat de Koning als enige bevoegd is om de beslissing houdende het opleggen van de tuchtmaatregel van terugzetting in graad op te leggen.

Daarom wordt bij wege van huidige beslissing, de beslissing van 17 juni 2014 houdende terugzetting in graad naar rang A15 ingetrokken.

U heeft de mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen deze beslissing bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen vanaf deze kennisgeving. Dit beroep schorst de beslissing niet. De verzending van het verzoekschrift naar de Raad van State gebeurt bij ter post aangetekende brief naar het volgende adres: Wetenschapsstraat 33 – 1040 Brussel.

U zal eerstdaags mijn definitief voorstel ontvangen.”

Verzoekster heeft tegen deze beslissing geen beroep tot nietigverklaring ingesteld binnen de door de wet bepaalde beroepstermijn, waardoor deze beslissing definitief is geworden.

3.19. Op 1 september 2014 doet de minister van Landbouw het volgende definitief voorstel van tuchtsanctie aan de koning:

“Hierbij heb ik de eer Zijne Majesteit het definitief voorstel van tuchtsanctie in het dossier XXXX over te maken.

Mevrouw XXXX, statutair ambtenaar bij het FAVV worden volgende feiten ten laste gelegd:

1. dat ze, in het kader van haar aanvraag tot cumulatiemachtiging, heeft nagelaten alle elementen aan de overheid te bezorgen om deze in staat te stellen met volledige kennis van zaken een uitspraak te kunnen doen;
2. dat ze deze activiteiten gedeeltelijk tijdens de diensturen heeft beoefend;
3. dat ze de diergeneeskunde uitoefent, terwijl dit onverenigbaar is met een

- functie van niveau A binnen het FAVV; dat dit een onverenigbaarheid is waarvoor geen afwijking kan worden toegestaan;
4. dat ze heeft nagelaten om deze situatie aan te geven;
 5. dat ze de reglementering inzake onverenigbaarheden niet respecteert terwijl ze zich hiervoor geëngageerd heeft;
 6. dat ze inkomsten uit haar dierenartspraktijk heeft verworven zonder dat ze hiervoor een aanvraag tot cumulatiemachtiging heeft ingediend.

Er werd een tuchtprocedure opgestart en de hiërarchische chef van mevrouw XXXX deed op 9 november 2013 een voorstel tot ontslag van ambtswege.

Het Directiecomité van het FAVV deed op 13 december 2013 het voorstel tot een tuchtstraf van terugzetting in graad na mevrouw XXXX gehoord te hebben.

De Raad van Beroep voor het geheel van de instellingen van openbaar nut, waar mevrouw XXXX de zaak aanhangig maakte, adviseerde in een rapport van 4 april 2014 om het voorstel van het directiecomité niet te handhaven en stelde een tuchtschorsing van 3 maanden voor.

Het Directiecomité van het FAVV blijft bij zijn eerste voorstel en handhaaft de sanctie van terugzetting in graad.

Overwegende dat de Raad van Beroep van oordeel is dat het onderzoek naar de feiten voldoende zorgvuldig werd gevoerd. De Raad is van oordeel dat de feiten zoals hierboven uiteengezet onder punt 1 en 2 onvoldoende bewezen zijn maar dat de overige feiten die betrekking hebben op het onwettig uitoefenen van de diergeneeskunde niet verjaard en voldoende bewezen zijn. De Raad oordeelt dat een schorsing van 3 maanden een voldoende signaal geeft en een passende tuchtstraf is;

Overwegende dat de Raad van Beroep aldus het merendeel van de feiten weerhoudt en dat de weerhouden feiten ook de meest ernstige zijn omdat het hier de integriteit van een beëdigd ambtenaar betreft;

Overwegende dat het onwettig uitoefenen van de diergeneeskunde door een beëdigd ambtenaar en dit gedurende bijna tien jaar van die aard is dat een strenge tuchtstraf hier passend is en dat een 'voldoende signaal' in deze situatie niet voldoet;

Overwegende dat de houding van mevrouw XXXX, gelet op haar plaats in de hiërarchie van het FAVV totaal onverzoenbaar is met het imago van het FAVV en de waarden die het verdedigt; het FAVV heeft inzake onverenigbaarheden een bijzondere reglementering met name het koninklijk besluit van 8 maart 2004 tot bepaling van de bijzondere voorwaarden van het statutaire en het contractuele personeel van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en tot regeling van de dienst met het oog op het voorkomen van belangenconflicten, om naar de burger toe ieder vermoeden van betrokkenheid van zijn agenten uit te sluiten; deze reglementering moet gezien worden in de context van de dioxinecrisis als gevolg waarvan het FAVV werd opgericht. Het FAVV hecht dan ook bijzonder veel belang aan de integriteit van haar ambtenaren en verwacht van hen een onberispelijke houding;

Overwegende dat de Raad van Beroep het argument dat de samenwerking met mevrouw XXXX door haar houding onmogelijk wordt als niet relevant beschouwt; dat dit evenwel moet gezien worden als de samenwerking in de

functie van A23. De beschrijving van deze functie voorziet de leiding over andere personen. Mevrouw XXXX heeft ook de leiding over een vijftal medewerkers. Door haar houding is zij haar geloofwaardigheid als functionele chef, die toch een voorbeeldfunctie heeft volledig kwijt. Deze functie voorziet ook meer autonomie en verantwoordelijkheid. Aangezien mevrouw XXXX gedurende jaren het vertrouwen van haar oversten heeft misbruikt, is het niet mogelijk om haar nog langer een functie waarbij een grote mate van vertrouwen nodig is uit te laten oefenen.

De functie van A15 voorziet daarentegen geen leidinggevende taken en minder autonomie en verantwoordelijkheid;

Overwegende dat de Raad van Beroep rekening houdt met het feit dat mevrouw XXXX een onberispelijke staat van dienst heeft. Dat dit niet wegneemt dat zij reeds gedurende bijna 10 jaar de reglementering van het FAVV naast zich neerlegt, zich zeer deloyaal opstelt tegenover het FAVV en al die tijd het vertrouwen schendt van haar hiërarchische meerderen en haar collega's; dat velen van hen reeds in 2004 de keuze hebben moeten maken tussen het verder zetten van hun praktijk of het behoud van hun functie bij het FAVV;

Overwegende dat de Raad van Beroep er rekening mee houdt dat mevrouw XXXX al geruime tijd verlof zonder wedde heeft genomen. Dat dit in geen geval als een verzachtende omstandigheid beschouwd kan worden aangezien mevrouw XXXX slechts verlof zonder wedde heeft genomen nadat het onderzoek naar de door haar begane onverenigbaarheden werd opgestart en zij zich al jaren in een toestand van absolute onverenigbaarheid bevond en dat zij noodgedwongen, zoals de wetgeving voorziet, een keuze diende te maken tussen haar praktijk en haar functie bij het FAVV;

Overwegende dat de Raad van Beroep er rekening mee houdt dat mevrouw XXXX ter zitting van 4 april 2014 verklaart dat zij verder wenst te werken met het FAVV, dat zij haar praktijk onmiddellijk zal stopzetten en dat zij inziet dat zij dient te kiezen tussen haar praktijk of haar werk bij het FAVV. Dat dit hier niet relevant is omdat mevrouw XXXX in ieder geval die keuze moet maken en deze keuze reeds jaren geleden had moeten maken, dat zij ook in geval van terugzetting die keuze moet maken omdat zij zich dan nog altijd in een geval van absolute onverenigbaarheid bevindt;

Overwegende dat de Raad van Beroep rekening mee houdt met het feit dat de terugzetting niet alleen een belangrijk inkomensverlies zou betekenen maar ook, gelet op haar leeftijd, elke mogelijkheid om nog op te klimmen tot het niveau van A23 haar zou ontnomen worden. Dat hiertegen ingebracht kan worden dat het ten laste gelegde feit dat zij jarenlang inkomsten gegenereerd heeft uit haar dierenartspraktijk zonder hiervoor een cumulatiemachtiging aan te vragen wel weerhouden werd door de Raad van Beroep; dat de leeftijd en de van een ambtenaar geen verzachtende omstandigheid kan uitmaken bij het opleggen van een tuchtstraf;

Overwegende dat de feiten die de Raad van Beroep weerhoudt dan ook voldoende ernstig zijn om de terugzetting in graad te handhaven.

Om deze reden sluit ik mij aan bij het advies van het Directiecomité van het FAVV en mijn definitief voorstel in toepassing van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 tot vaststelling van het statuut van het Rijkspersoneel

is dan ook de terugzetting in graad van mevrouw XXXX van A23 naar A15.”

3.20. Met een schrijven van 4 september 2014 wordt aan verzoekster meegedeeld dat het definitief voorstel aan de koning is bezorgd, dat dit voorstel aansluit bij het advies van het directiecomité van het FAVV dat een terugzetting in graad van A23 naar A15 inhoudt en dat de definitieve beslissing wordt genomen door de koning.

3.21. Op 17 september 2014 wordt een koninklijk besluit tot terugzetting in graad naar een lagere klasse van verzoekster genomen; het is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op het definitief voorstel van de minister van landbouw van 1ste september 2014 tot terugzetting in graad van mevrouw XXXX, geboren op 27 november 1958, in de uitvoering van een tuchtstraf, van graad A23 naar graad A15 in de buitendiensten van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen.

Overwegende dat mevrouw XXXX volgende feiten werden ten laste gelegd:

1. dat ze, in het kader van haar aanvraag tot cumulatiemachtiging, heeft nagelaten alle elementen aan de overheid te bezorgen om deze in staat te stellen met volledige kennis van zaken een uitspraak te kunnen doen;
2. dat ze deze activiteiten gedeeltelijk tijdens de diensturen heeft beoefend;
3. dat ze de diergeneeskunde uitoefent, terwijl dit onverenigbaar is met een functie van niveau A binnen het FAVV; dat dit een onverenigbaarheid is waarvoor geen afwijking kan worden toegestaan;
4. dat ze heeft nagelaten om deze situatie aan te geven;
5. dat ze de reglementering inzake onverenigbaarheden niet respecteert terwijl ze zich hiervoor geëngageerd heeft;
6. dat ze inkomsten uit haar dierenartspraktijk heeft verworven zonder dat ze hiervoor een aanvraag tot cumulatiemachtiging heeft ingediend;

Overwegende het voorstel van de hiërarchische chef van 9 november 2013 tot ontslag van ambtswege;

Overwegende het voorstel van het directiecomité van 13 december 2013 tot een tuchtstraf van terugzetting in graad;

Overwegende het gunstig advies van de Raad van Beroep voor het geheel van de instellingen van openbaar nut van 4 april 2014 waarbij het voorstel van het directiecomité niet gehandhaafd wordt en een tuchtschorsing van 3 maanden geadviseerd wordt;

Overwegende het definitief voorstel van de minister van Landbouw van 1ste september 2014 om een tuchtstraf van terugzetting in graad;

Overwegende dat de Raad van Beroep van oordeel is dat het onderzoek naar de feiten voldoende zorgvuldig werd gevoerd. De Raad is van oordeel dat

de feiten zoals hierboven uiteengezet onder punt 1 en 2 onvoldoende bewezen zijn maar dat de overige feiten die betrekking hebben op het onwettig uitoefenen van de diergeneeskunde niet verjaard en voldoende bewezen zijn. De Raad oordeelt dat een schorsing van 3 maanden een voldoende signaal geeft en een passende tuchtstraf is;

Overwegende dat de Raad van Beroep aldus het merendeel van de feiten weerhoudt en dat de weerhouden feiten ook de meest ernstige zijn omdat het hier de integriteit van een beëdigd ambtenaar betreft;

Overwegende dat het onwettig uitoefenen van de diergeneeskunde door een beëdigd ambtenaar en dit gedurende bijna tien jaar van die aard is dat een strenge tuchtstraf hier passend is en dat een ‘voldoende signaal’ in deze situatie niet voldoet;

Overwegende dat het voorstel van de hiërarchische chef van mevrouw XXXX het ontslag van ambtswege was;

Overwegende dat de houding van mevrouw XXXX, gelet op haar plaats in de hiërarchie van het FAVV totaal onverzoenbaar is met het imago van het FAVV en de waarden die het verdedigt; het FAVV heeft inzake onverenigbaarheden een bijzondere reglementering met name het koninklijk besluit van 8 maart 2004 tot bepaling van de bijzondere voorwaarden van het statutaire en contractuele personeel van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en tot regeling van de dienst met het oog op het voorkomen van belangenconflicten, om naar de burger toe ieder vermoeden van betrokkenheid van zijn agenten uit te sluiten; deze reglementering moet gezien worden in de context van de dioxinecrisis als gevolg waarvan het FAVV werd opgericht. Het FAVV hecht dan ook bijzonder veel belang aan de integriteit van haar ambtenaren en verwacht van hen een onberispelijke houding;

Overwegende dat de Raad van Beroep het argument dat de samenwerking met mevrouw XXXX door haar houding onmogelijk wordt als niet relevant beschouwt; dat dit moet gezien worden als de samenwerking in de functie van A23. De beschrijving van deze functie voorziet de leiding over andere personen. Mevrouw XXXX heeft ook de leiding over een vijftal medewerkers. Door haar houding is zij haar geloofwaardigheid als functionele chef, die toch een voorbeeldfunctie heeft volledig kwijt. Deze functie voorziet ook meer autonomie en verantwoordelijkheid. Aangezien mevrouw XXXX gedurende jaren het vertrouwen van haar oversten heeft misbruikt, is het niet mogelijk om haar nog langer een functie waarbij een grote mate van vertrouwen nodig is uit te oefenen. De functie van A15 voorziet daarentegen geen leidinggevende taken en minder autonomie en verantwoordelijkheid.

Overwegende dat de Raad van Beroep rekening houdt met het feit dat mevrouw XXXX een onberispelijke staat van dienst heeft. Dat dit niet wegneemt dat zij reeds gedurende bijna 10 jaar de reglementering van het FAVV naast zich neerlegt, zich zeer deloyaal opstelt tegenover het FAVV en al die tijd het vertrouwen schendt van haar hiërarchische meerderen en haar collega's; dat velen van hen reeds in 2004 de keuze hebben moeten maken tussen het verder zetten van hun praktijk of het behoud van hun functie bij het FAVV;

Overwegende dat de Raad van Beroep er rekening mee houdt dat mevrouw XXXX al geruime tijd verlof zonder wedde heeft genomen. Dat dit in geen

geval als een verzachtende omstandigheid beschouwd kan worden aangezien mevrouw XXXX slechts verlof zonder wedde heeft genomen nadat het onderzoek naar de door haar begane onverenigbaarheden werd opgestart en zij zich al jaren in een toestand van absolute onverenigbaarheid bevond en dat zij noodgedwongen, zoals de wetgeving voorziet, een keuze diende te maken tussen haar praktijk en haar functie bij het FAVV;

Overwegende dat de Raad van Beroep er rekening mee houdt dat mevrouw XXXX ter zitting van 4 april verklaart dat zij verder wenst te werken met het FAVV, dat zij haar praktijk onmiddellijk zal stopzetten en dat zij inziet dat zij dient te kiezen tussen haar praktijk of haar werk bij het FAVV. Dat dit hier niet relevant is omdat mevrouw XXXX in ieder geval die keuze moet maken en deze keuze reeds jaren geleden had moeten maken, dat zij ook in geval van terugzetting die keuze moet maken omdat zij zich dan nog altijd in een geval van absolute onverenigbaarheid bevindt;

Overwegende dat de Raad van Beroep er rekening houdt met het feit dat de terugzetting niet alleen een belangrijk inkomensverlies zou betekenen maar ook, gelet op haar leeftijd, elke mogelijkheid om nog op te klimmen tot het niveau van A23 haar zou ontnomen worden. Dat hiertegen ingebracht kan worden dat het ten laste gelegde feit dat zij jarenlang inkomsten gegenereerd heeft uit haar dierenartspraktijk zonder hiervoor een cumulatiemachtiging aan te vragen wel weerhouden werd door de Raad van Beroep; dat de leeftijd van een ambtenaar geen verzachtende omstandigheid kan uitmaken bij het opleggen van een tuchtstraf;

Overwegende dat de feiten die de Raad van Beroep weerhoudt dan ook voldoende ernstig zijn om de terugzetting in graad te handhaven.”

3.22. Met een aangetekend schrijven van 2 oktober 2014 wordt het koninklijk besluit van 17 september 2014 ter kennis gebracht van verzoekster.

3.23. Bij arrest nr. 231.796 van 30 juni 2015 wordt het koninklijk besluit van 17 september 2014 vernietigd omwille van de onbevoegdheid van de koning om dit tuchtbesluit te nemen enerzijds en omwille van het onregelmatig afwijken van de tuchtprocedure, zoals voorgeschreven in artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’ doordat na advies van de raad van beroep een tweede maal om het standpunt van het directiecomité werd gevraagd en het directiecomité ook opnieuw een voorstel heeft uitgebracht anderzijds.

3.24. Op 16 juli 2015 neemt de minister van Landbouw lastens verzoekster een nieuw tuchtbesluit, waarbij haar met ingang van 1 november 2014

de tuchtstraf van de terugzetting van klasse A2 naar klasse A1 in de buitendiensten van het FAVV wordt opgelegd. Dit besluit is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat mevrouw XXXX volgende feiten werden ten laste gelegd:

1. dat ze, in het kader van haar aanvraag tot cumulatiemachtiging, heeft nagelaten alle elementen aan de overheid te bezorgen om deze in staat te stellen met volledige kennis van zaken een uitspraak te kunnen doen;
2. dat ze deze activiteiten gedeeltelijk tijdens de diensturen heeft beoefend;
3. dat ze de diergeneeskunde uitoefent, terwijl dit onverenigbaar is met een functie van niveau A binnen het FAVV; dat dit een onverenigbaarheid is waarvoor geen afwijking kan worden toegestaan;
4. dat ze heeft nagelaten om deze situatie aan te geven;
5. dat ze de reglementering inzake onverenigbaarheden niet respecteert terwijl ze zich hiervoor geëngageerd heeft;
6. dat ze inkomsten uit haar dierenartsenpraktijk heeft verworven zonder dat ze hiervoor een aanvraag tot cumulatiemachtiging heeft ingediend;

Overwegende het voorstel van de hiërarchische chef van 9 november 2013 tot ontslag van ambtswege;

Overwegende het voorstel van het directiecomité van 13 december 2013 tot een tuchtstraf van terugzetting in graad;

Overwegende het gunstig advies van de Raad van Beroep voor het geheel van de instellingen van openbaar nut van 4 april 2014 waarbij het voorstel van het directiecomité niet gehandhaafd wordt en een tuchtschorsing van 3 maanden geadviseerd wordt;

Overwegende dat de Raad van Beroep van oordeel is dat het onderzoek naar de feiten voldoende zorgvuldig werd gevoerd. De Raad is van oordeel dat de feiten zoals hierboven uiteengezet onder punt 1 en 2 onvoldoende bewezen zijn maar dat de overige feiten die betrekking hebben op het onwettig uitoefenen van de diergeneeskunde niet verjaard en voldoende bewezen zijn. De Raad oordeelt dat een schorsing van 3 maanden een voldoende signaal geeft en een passende tuchtstraf is;

Overwegende dat de Raad van Beroep aldus het merendeel van de feiten weerhoudt en dat de weerhouden feiten ook de meest ernstige zijn omdat het hier de integriteit van een beëdigd ambtenaar betreft;

Overwegende dat het onwettig uitoefenen van de diergeneeskunde door een beëdigd ambtenaar en dit gedurende bijna tien jaar van die aard is dat een strenge tuchtstraf hier passend is en dat een schorsing van drie maanden in deze situatie niet voldoet omwille van de hieronder weergegeven redenen;

Overwegende dat het voorstel van de hiërarchische chef van mevrouw XXXX het ontslag van ambtswege was;

Overwegende dat de houding van mevrouw XXXX, gelet op haar plaats in de hiërarchie van het FAVV totaal onverzoenbaar is met het imago van het FAVV en de waarden die het verdedigt; het FAVV heeft inzake onverenigbaarheden een bijzondere reglementering met name het koninklijk besluit van 8 maart 2004 tot bepaling van de bijzondere voorwaarden van het statutaire en het contractuele personeel van het Federaal Agentschap voor de

Veiligheid van de Voedselketen en tot regeling van de dienst met het oog op het voorkomen van belangenconflicten, om naar de burger toe ieder vermoeden van betrokkenheid van zijn agenten uit te sluiten; deze reglementering moet gezien worden in de context van de dioxinecrisis als gevolg waarvan het FAVV werd opgericht. Het FAVV hecht dan ook bijzonder veel belang aan de integriteit van haar ambtenaren en verwacht van hen een onberispelijke houding;

Overwegende dat de Raad van Beroep het argument dat de samenwerking met mevrouw XXXX door haar houding onmogelijk wordt als niet relevant beschouwt; dat dit standpunt inzake de samenwerking moet gelezen worden als de samenwerking in functie van de klasse A23. De beschrijving van deze functie voorziet de leiding over andere personen. Mevrouw XXXX heeft ook de leiding over een vijftal medewerkers. Door haar houding is zij haar geloofwaardigheid als functionele chef, die toch een voorbeeldfunctie heeft volledig kwijt. Deze functie voorziet ook meer autonomie en verantwoordelijkheid. Aangezien mevrouw XXXX gedurende jaren het vertrouwen van haar oversten heeft misbruikt, is het niet mogelijk om haar nog langer een functie waarbij een grote mate van vertrouwen en verantwoordelijkheid nodig is uit te oefenen.

De functie van A15 voorziet daarentegen geen leidinggevende taken en minder autonomie en verantwoordelijkheid;

Overwegende dat de Raad van Beroep rekening houdt met het feit dat mevrouw XXXX een onberispelijke staat van dienst heeft. Dat dit niet wegneemt dat zij reeds gedurende bijna 10 jaar de reglementering van het FAVV naast zich neerlegt, zich zeer deloyaal opstelt tegenover het FAVV en al die tijd het vertrouwen schendt van haar hiërarchische meerderen en haar collega's; dat velen van hen reeds in 2004 de keuze hebben moeten maken tussen het verder zetten van hun praktijk of het behoud van hun functie bij het FAVV;

Overwegende dat de Raad van Beroep er rekening mee houdt dat mevrouw XXXX al geruime tijd verlof zonder wedde heeft genomen. Dat dit in geen geval als een verzachtende omstandigheid beschouwd kan worden aangezien mevrouw XXXX slechts verlof zonder wedde heeft genomen nadat het onderzoek naar de door haar begane onverenigbaarheden werd opgestart en zij zich al jaren in een toestand van absolute onverenigbaarheid bevond en dat zij noodgedwongen, zoals de wetgeving voorziet, een keuze diende te maken tussen haar praktijk en haar functie bij het FAVV;

Overwegende dat de Raad van Beroep er rekening mee houdt dat mevrouw XXXX ter zitting van 4 april verklaart dat zij verder wenst te werken met het FAVV, dat zij haar praktijk onmiddellijk zal stopzetten en dat zij inziet dat zij dient te kiezen tussen haar praktijk of haar werk bij het FAVV. Dat deze stelling hier niet relevant is omdat mevrouw XXXX in ieder geval die keuze moet maken en deze keuze reeds jaren geleden had moeten maken, dat zij ook in geval van terugzetting die keuze moet maken omdat zij zich dan nog altijd in een geval van absolute onverenigbaarheid bevindt;

Overwegende dat de Raad van Beroep rekening houdt met het feit dat de terugzetting niet alleen een belangrijk inkomensverlies zou betekenen maar ook, gelet op haar leeftijd, elke mogelijkheid om nog op te klimmen tot het niveau van A23 haar zou ontnomen worden. Dat hiertegen ingebracht kan

worden dat het ten laste gelegde feit dat zij jarenlang inkomsten gegenereerd heeft uit haar dierenartsenpraktijk zonder hiervoor een cumulatiemachtiging aan te vragen wel weerhouden werd door de Raad van Beroep; dat de leeftijd van een ambtenaar geen verzachtende omstandigheid kan uitmaken bij het opleggen van een tuchtstraf aangezien anders oudere ambtenaren zouden beoordeeld worden ten aanzien van jongere ambtenaren wat een schending zou uitmaken van het gelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat de feiten die de Raad van Beroep weerhoudt dan ook voldoende ernstig zijn om de terugzetting in graad te handhaven;

Met een arrest nr. 231.796 van 30 juni 2015 heeft de Raad van State het koninklijk besluit van 17 september 2014 houdende het opleggen van de zware tuchtstraf van terugzetting vernietigd, op grond van de onbevoegdheid van de Koning en de schending van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.

Dit arrest heeft tot gevolg dat de voormelde beslissing geacht wordt nooit te hebben bestaan.

Overwegende dat mevrouw XXXX in werkelijkheid echter sedert 1 september 2014 ingeschaald werd als A1. Dat deze beslissing dan ook in het belang van de dienst en om overeen te stemmen met de realiteit, met terugwerkende kracht wordt genomen. Dat deze beslissing in het licht van de rechtszekerheid van mevrouw XXXX, slechts een aanvang neemt op 1 november 2014, zijnde de maand na deze waarin zij de beslissing van 17 september 2014 ontvangen heeft. Dat zij de beslissing van 17 september 2014 immers heeft ontvangen op 3 oktober 2014. Dat er met de terugwerkende kracht dan ook geen afbreuk wordt gedaan aan verworven rechten”.

Dat is het thans bestreden besluit.

3.25. Met een aangetekend schrijven van 28 juli 2015 wordt het ministerieel besluit van 16 juli 2015 ter kennis gebracht van verzoekster.

IV. Toepassing kortedebattenprocedure

A. Vooraf

4. Het auditoraat heeft geoordeeld dat de beslechting van het geschil kan worden afgedaan met korte debatten in de zin van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Het heeft het tiende middel gegrond bevonden.

B. Tiende middel

Standpunt van de partijen

5. Verzoekster voert in het tiende middel de schending aan van artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’, van de rechten van verdediging als beginsel van behoorlijk bestuur en van de schending van het onpartijdigheidsbeginsel, doordat vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, de minister die de tuchtbeslissing heeft genomen opnieuw het standpunt heeft gevraagd aan het directiecomité van het FAVV, terwijl het nogmaals inwinnen van het standpunt van het directiecomité niet voorzien is in de tuchtregeling en artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 bepaalt dat bij een gunstig advies van de raad van beroep de minister de beslissing neemt of definitief voorstelt, zonder dat andere feiten ter sprake kunnen worden gebracht dan die het advies van de raad van beroep hebben gemotiveerd.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

“Artikel 94 van het Statuut Rijkspersoneel bepaalt dat bij een gunstig advies van de raad van beroep de minister de beslissing neemt of definitief voorstelt, zonder dat andere feiten ter sprake kunnen worden gebracht dan die het advies van de raad van beroep hebben gemotiveerd. Uit het definitief voorstel van tuchtstraf voor het KB van 17 september 2014, inmiddels vernietigd, blijkt (pagina 1, laatste alinea) dat de minister - de auteur van de thans bestreden beslissing - vooraleer destijds het definitief voorstel te formuleren eerst opnieuw het advies of standpunt heeft ingewonnen van het directiecomité van het FAVV. Het inwinnen van dergelijk standpunt of advies is niet voorzien in de tuchtregeling, maar bovendien in strijd met het uitdrukkelijk verbod van artikel 94 van het Statuut Rijkspersoneel om nog andere feiten ter sprake te brengen dan die het advies van de raad van beroep hebben gemotiveerd.

Het standpunt van het directiecomité dat het bij zijn eerste voorstel bleef - dit is het eerder in de procedure uitgebrachte definitief voorstel - en de sanctie van de terugzetting in graad handhaafde, was duidelijk een nieuw gegeven in het debat. De raad van beroep wordt hiermee buiten spel gezet, daar dit standpunt/advies dateert van na het advies van de raad van beroep, zo niet zou er niets te handhaven zijn.

Dit nieuwe element heeft daarenboven de minister duidelijk kunnen beïnvloeden: het is een gezagsargument als een orgaan als het directiecomité dat

geacht moet worden het dossier goed te kennen en de impact van de feiten op de organisatie goed te kunnen beoordelen na het advies van de raad van beroep toch opnieuw voorstelt om een zwaardere tuchtstraf op te leggen. Deze beïnvloeding is er ook geweest, waarvan zowel de vernietigde tuchtbeslissing van 17 september 2014, als de thans bestreden beslissing, met name in de uiteindelijke strafmaat, getuigen.

De ongeoorloofde beïnvloeding door het directiecomité van het FAVV is een vaststaand feit waaraan geen afbreuk wordt gedaan door de vernietiging van het KB van 17 september 2014. Het louter weren van het nieuwe advies van het FAVV uit de motieven van de bestreden beslissing maakt de beïnvloeding niet ongedaan. De houding van de minister van Landbouw die de tuchtbeslissing neemt is nog steeds door dezelfde onwettige beïnvloeding aangetast. Dit blijkt ten overvloede uit de aangewende motivering, fouten inbegrepen:

- Het MB van 16 juni 2015 vermeldt dezelfde tuchtstraf als het KB van 17 september 2014. De motivatie is dezelfde (inclusief de lasterlijke beschuldiging van een misdrijf - die aantoonde dat de minister het dossier niet terug onderzocht heeft - en het steunen op het KB van 4 augustus 2004 dat al is ingetrokken). Dit MB is duidelijk nog beïnvloed door het onwettige tweede advies van het directiecomité van het FAVV.
- Het FAVV stelt dat de terugwerkende kracht geen afbreuk doet aan verworven rechten. Hiervoor steunen ze op het feit dat verzoekster op 3 oktober 2014 op de hoogte werd gebracht van het KB van 17 september 2014. Dit zou alleen kunnen als het om dezelfde beslissing zou gaan.
- De beïnvloeding van de minister door het onwettige tweede advies van het directiecomité van het FAVV is onherroepelijk en kan niet meer ongedaan gemaakt worden.

Gelet op de manifeste en aangetoonde beïnvloeding van de minister kon hij geen nieuwe beslissing nemen zonder ook het onpartijdigheidsbeginsel te schenden. Nu de Raad van State de beslissing van 17 september 2014 heeft vernietigd, moet worden vastgesteld dat de bevoegde tuchtoverheid geen nieuwe tuchtbeslissing meer kan nemen.

De ongeoorloofde beïnvloeding door het directiecomité - die aan de basis lag van de vernietiging - is immers een vaststaand feit waaraan geen afbreuk wordt gedaan door de vernietiging van de bestreden beslissing. Het louter weren van het nieuwe advies van het directiecomité uit het dossier maakt deze ongeoorloofde beïnvloeding niet ongedaan.

Het feit dat een eventueel nieuwe tuchtbeslissing moet worden genomen door de minister van Landbouw, tevens de vertegenwoordiger van de Belgische Staat in dit geschil, verandert niets aan deze vaststelling. Het is immers dezelfde minister die het definitief voorstel van tuchtstraf formuleerde, na kennisname van dit nieuwe advies van het directiecomité. Ook de houding van de minister van Landbouw in dit dossier is dus door dezelfde onwettige beïnvloeding aangetast. Dit heeft tot gevolg dat ook de minister van Landbouw niet langer nog een wettige tuchtbeslissing kon nemen in dit dossier.”

6. Volgens de tweede verwerende partij is het tiende middel niet gegrond. Zij weerlegt dit als volgt:

“116. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij opwerpt, werd in de bestreden beslissing [...] niet langer rekening gehouden met het advies van het Directiecomité dat werd gegeven na het advies van de Raad van beroep [...].

De stelling van de verzoekende partij [dat] dit advies een voldongen feit is, kan niet weerhouden worden.

De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft tot gevolg zij geacht wordt nooit te hebben bestaan. De tuchtprocedure kan in dat geval hernomen worden op het ogenblik dat zij is misgelopen. Welnu werd om deze reden geen rekening meer gehouden met het advies van het Directiecomité verleend na het advies van de Raad van beroep van 4 april 2014.

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan waarom het onpartijdigheidsbeginsel werd geschonden door de Minister van Landbouw. Nochtans dient zij het bewijs hiervan te leveren aan de hand van concrete gegevens uit het dossier.

Bovendien kan de vermeende partijdigheid in elk geval niet tot gevolg hebben dat de Minister van Landbouw niet langer kon optreden in deze zaak.

Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat het onpartijdigheidsbeginsel slechts van toepassing is in administratieve procedures voor zover de toepassing ervan verenigbaar is met de eigen aard en structuur van de dienst. Zo kan de toepassing van het onpartijdigheidsbeginsel er niet toe leiden dat het nemen van een regelmatige beslissing onmogelijk wordt.”

Beoordeling

7. Het tiende middel steunt op de premisse dat de minister bij het hernemen van de tuchtprocedure na arrest nr. 231.796 van 30 juni 2015 is blijven steunen op het advies van het directiecomité waarvan de Raad in voormeld arrest had vastgesteld dat het onterecht is ingewonnen. Het middel betreft daarbij ook het gebrek aan onpartijdigheid van de minister. De verwerende partij betwist stellig het feitelijke uitgangspunt. Het komt de Raad van State voor dat deze kwestie aan het normale debat moet worden onderworpen en dat over het tiende middel geen uitspraak kan worden gedaan volgens de kortedebattenprocedure. Zo lijkt bijvoorbeeld ook de relevantie onderzocht te moeten worden van het gegeven dat de minister die destijds de sanctie heeft voorgesteld aan de koning en de minister die thans het bestreden tuchtbesluit heeft genomen, niet dezelfde persoon is.

C. Conclusie

8. Uit het voorgaande volgt dat de zaak nog niet in zoverre gereed is dat de beslechting van het geschil kan worden afgedaan met korte debatten in de zin van artikel 93, eerste lid, van het voornoemde besluit van de Regent van 23 augustus 1948.

V. Verzoek om toepassing van artikel 36, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State

Uiteenzetting van verzoekster

9. Verzoekster licht haar verzoek toe als volgt:

“In het auditorsverslag wordt besloten dat het tiende middel kennelijk gegrond is.

[...]

De conclusie is dan ook duidelijk: indien de bestreden beslissing wordt vernietigd wegens het kennelijk gegrond bevinden van het tiende middel, is het voor de tuchtoverheid onmogelijk om nog een tuchtbeslissing voor dezelfde feiten op te leggen.

Verzoekster vraagt de Raad van State dit in zijn arrest vast te stellen en te bevelen dat de bevoegde tuchtoverheid, de minister van Landbouw, zich ervan moet onthouden een nieuwe tuchtbeslissing te nemen. Gelet op de verbetering waarmee het FAVV verzoekster wil treffen en tuchtrechtelijk straffen, mag met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden aangenomen dat - zonder een dergelijk bevel - na het vernietigingsarrest een nieuwe, dan reeds de vierde tuchtbeslissing in dit dossier zal worden getroffen, die dan opnieuw, voor de vierde maal, door verzoekster moet worden aangevochten. Dit is voor verzoekster zowel moreel als financieel een zeer zware belasting.”

Beoordeling

10. Uit wat voorafgaat volgt dat het in de huidige stand van de procedure voorbarig is om over te gaan tot het onderzoek van de vraag om met toepassing van artikel 36, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te bevelen dat de bevoegde tuchtoverheid zich ervan dient te onthouden een nieuwe tuchtbeslissing voor dezelfde tuchtfacten te nemen.

VI. *Vordering tot schorsing*

A. *Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden*

11. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

B. *Spoedeisendheid*

Standpunt van verzoekster

12. Verzoekster motiveert de spoedeisendheid van haar vordering als volgt:

“De terugzetting in graad is een zeer zware straf die zeer vernederend is. De terugzetting naar de weddenschaal A 15 is zo verregaand dat verzoekster, thans 57, is teruggezet in een lagere weddenschaal dan bij aanvang van haar loopbaan en dat zij voor haar pensioenleeftijd nooit meer de weddenschaal A23 zal kunnen bereiken. Zij zal dus, gelet op de wijze van pensioenberekening waarbij de wedde van de laatste dienstjaren bepalend is, ook tijdens haar pensioen nog de zware gevolgen van de terugzetting moeten dragen. Daar haar oude functie is ontnomen in uitvoering van de tuchtstraf – zelfs nog voor de tuchtstraf werd ter kennis gegeven – is deze tuchtstraf ook zeer zichtbaar op de vestiging van het FAVV te Antwerpen voor al haar collega’s. Verzoekster is immers teruggezet in een louter administratieve functie en heeft geen reizend statuut meer.

Door de wijziging van een reizend naar een sedentair statuut lijdt verzoekster ook een zwaar financieel verlies. Niet alleen de bruto jaarwedde is veel lager (verschil van 4998,96 euro); verzoekster verliest ook de dagvergoeding van 226 euro per maand. Daarenboven worden ook de gepresteerde uren anders berekend. In een reizend statuut beginnen de werkuren te lopen vanaf vertrek thuis verminderd met 40 minuten per dag. In een sedentair statuut lopen de werkuren pas vanaf het inprikken bij aankomst op de PCE.

Bovendien wordt verzoekster zwaar getroffen, niet enkel door de zware tuchtstraf op zich, maar vooral ook door de motieven van de bestreden beslissing. Zij wordt afgeschilderd als iemand die op onwettige wijze de

diergeneeskunde heeft beoefend, wat een bijzonder zware en volstrekt onjuiste aantijging is. Haar worden belangenconflicten verweten, waarbij men de dioxinecrisis zonder enig verband als ‘sfeerschepper’ erbij sleurt. Er wordt haar een jarenlang misbruik van vertrouwen aangewreven, terwijl zij al die tijd te goeder trouw handelde. Uiteraard is dit ook geweten op de buitendienst te Antwerpen waar zij is tewerkgesteld. Het feit dat verzoekster die vernedering tijdens de hele procedure tot nietigverklaring moet ondergaan heeft tot gevolg dat de zaak spoedeisend is. De zware materiële en morele smet die verzoekster moet ondergaan, moet zo snel mogelijk ophouden.

Dit werd reeds bijgevallen door de auditeur bij de Raad van State in haar verslag van 31 december 2014.

‘Naar het oordeel van verslaggeefster kan niet worden betwist dat de opgelegde tuchtsanctie van terugzetting een zwaardere tuchtsanctie inhoudt die een zekere schandvlek met zich brengt, zeker gezien de concrete omstandigheden van deze zaak waardoor dit gegeven van het bestaan van een schandvlek nog wordt versterkt.

Immers, ten gevolge van het bestreden besluit wordt verzoekster blijkbaar zelfs bezoldigd in een nog lagere weddeschaal dan deze die zij al had bij de aanvang van haar loopbaan. De haar opgelegde tuchtsanctie kan trouwens niet aan haar collega’s zijn ontgaan gezien zij omwille van deze tuchtsanctie is geplaatst in een functie zonder leidinggevende taken en met minder autonomie en verantwoordelijkheid. Hierdoor wordt het op verzoekster rustende odium dus nog versterkt, minstens in stand gehouden. Dit alles zal naar het oordeel van verslaggeefster slechts kunnen worden herroepen door middel van een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit. Wanneer daarentegen de procedure ten gronde zou worden afgewacht, is het perfect denkbaar en geenszins uitgesloten dat dit odium al onherroepelijk geworden is, zelfs zo op dat ogenblik nog overgegaan zou worden tot een vernietiging van het bestreden besluit. Verslaggeefster is dan ook van oordeel dat verzoekster de op haar rustende schandvlek niet gedurende de ganse duur van de nietigverklaringsprocedure hoeft te dragen. Er is in casu dan ook aanleiding om het bestaan van de spoedeisendheid te aanvaarden.’

Daarenboven is de bestreden beslissing aangetast door zware onwettigheden. Een schorsing van de tuchtstraf zou naar de tuchtoverheid alvast een belangrijk signaal zijn en de tuchtoverheid ertoe kunnen aansporen de tuchtstraf vrijwillig in te trekken.”

Beoordeling

13.1. Zoals *sub* 11 in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

13.2. Luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde kan worden gelezen in artikel 8, eerste lid, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij toevalt om aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak voor haar spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

14. Voor zover verzoekster de spoedeisendheid aannemelijk tracht te maken omwille van het financieel nadeel dat zij ten gevolge van het bestreden besluit lijdt, moet erop worden gewezen dat de omvang van een dergelijk financieel nadeel dermate moet zijn dat verzoekster de duur die een nietigverklaringsprocedure in beslag neemt niet zal kunnen overbruggen, opdat een gebeurlijke schorsing verantwoord zou zijn. Slechts zo wordt aangetoond dat haar levensonderhoud werkelijk in het gedrang dreigt te komen, kan sprake zijn van spoedeisendheid. Welnu, in haar uiteenzetting in haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich enkel tot haar opmerking dat haar bruto jaarwedde veel lager is, dat zij een dagvergoeding van 226 euro per maand verliest en dat haar gepresteerde uren anders worden berekend, waarmee dus geenszins gezegd is dat haar levensonderhoud effectief in het gedrang komt of dreigt te komen. Zij maakt aldus niet in het minst aannemelijk dat zij niet kan wachten tot de financiële schade na de

uitspraak over haar beroep tot nietigverklaring wordt goedge maakt, met andere woorden dat er sprake zou zijn van een onherstelbare schade zo het resultaat van de nietigverklaringsprocedure zou worden afgewacht.

De argumenten van verzoekster dat zij zwaar getroffen is door de motieven van het bestreden besluit en dat het bestreden besluit is aangetast door zware onwettigheden, dienen te worden beschouwd als argumenten waarmee zij de onregelmatigheid van het bestreden besluit – waaronder de motivering – wil aantonen. De onregelmatigheden die tegen een beslissing worden aangevoerd kunnen echter op zich geen reden zijn om het bestaan van spoedeisendheid te aanvaarden. De ernst van een middel is immers geen element van spoedeisendheid. De voorwaarde van het spoedeisend karakter is een schorsingsvoorwaarde die afzonderlijk van de ernst van de middelen onderzocht moet worden.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing een zeer zware straf is die zeer vernederend is en zichtbaar is voor al haar collega's, beroept zij zich op een moreel nadeel. Een moreel nadeel wordt in beginsel hersteld door een vernietigingsarrest. Verzoekster toont met geen enkele bijzondere omstandigheid aan waarom de aangevoerde morele schade van die aard zou zijn dat een eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen zodat aldus het resultaat ten gronde niet kan worden afgewacht.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij ingevolge de terugzetting in een lagere weddeschaal, gelet op haar leeftijd (57 jaar) nooit meer de weddeschaal A23 zal kunnen bereiken, alsook tijdens haar pensioen nog steeds de zware gevolgen van de tuchtstraf zal moeten dragen gezien bij de pensioenberekening de wedde van de laatste dienstjaren bepalend is, maakt zij nog niet aannemelijk dat dit niet zal kunnen worden goedge maakt door een eventueel tussen te komen vernietigingsarrest en dat een dergelijk vernietigingsarrest haar niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen, wat maakt dat zij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten.

15. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Anonimisering

16. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt de verzoekende partij dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De zaak wordt verwezen naar de gewone rechtspleging.

3. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 mei 2016,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren